

Viiivi Pusu ja kaverikaruselli

TITTAMARI
MARTTINEN

Tittamari Marttinen

Viiivi Pusu ja kaverikaruselli

SAGA Egmont

Viivi Pusu ja kaverikaruselli

Cover image: Shutterstock

Copyright © 2005, 2021 Tittamari Marttinen and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788726983227

1st ebook edition

Format: EPUB 2.0

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

Viivin uudet kuviot

Enää pari hassua koulupäivää, ja sitten alkaa kesäloma. Näin ajattelin toukokuun lopulla.

Niihin päiviin mahtuikin yllättävän paljon sähköä ja säpinää!

Toukokuun loppuhan on aina yhtä venymistä ja vanumista ja pulpetissa hikoilemista. Minäkin aloin yhä enemmän muistuttaa vanhaa purukumia.

Minä olen Viivi Pusu. Muistathan minut?

Toiseksi viimeisellä kouluviikolla minun oli pakko valpastua, kun sekä koulussa että kotona tapahtui kummia!

Koulussa kaikki alkoi siitä, että meidän luokan Julia ja Linda-Liisa riitelivät. Jostain ihan pikkuasiasta, sen nyt voi arvata. Jostain sellaisesta, että Julia oli lainannut Lindan hiuslenksua ja vahingossa katkaissut sen. Tai sellaisesta, että Linda oli kysellyt Julialta ranskan sanoja, eikä Julia ollut silti muistanut niitä kokeissa. Niiden kahden riidat olivat ihan järjettömiä.

Riidalla oli kuitenkin uhkaava vaikutus meidän luokan muuhun seuraelämään. Julia nimittäin pyysi koulun jälkeen Pinjan kylään. Olisi hän saattanut pyytää minutkin, mutta minulla ei juuri silloin ollut aikaa, sillä olin luvannut mennä äidin kanssa ostoksille. Ja jos äiti pyytää minut ostoksille, minä menen viivana. Sitä ei nimittäin tapahdu usein.

Äiti oli saanut tavallista isomman kirjoituspalkkion rakkausnovellista, jonka hän oli kirjoittanut naistenlehden kesänumeroon. Äitini on toimittaja ja

kirjoittelee eri lehtiin haastatteluja, novelleja ja muita juttuja. Hän ei pelkästään kirjoittele, vaan laatii myös ristisanatehtäviä, tietokilpailuja ja joskus horoskooppejakin. (Näkisitpä hänen kristallipallonsa: se on läpinäkyvä pallo, jonka sisällä seisoo muumiperhe, ja kun pallon kääntää nurin, siellä sataa lunta!)

Minä menin siis koulusta suoraan ostoskeskuksen suihkulähteelle, jonka reunalla minulla oli äidin kanssa treffit. Pinja ja Julia menivät Julian luo kuuntelemaan levyjä ja hoitamaan Julian terraarion asukkaita. Olin ihan varma, että he leikkisivät myös barbeilla, vaikka eivät ikipäivänä tunnustaisi sitä minulle. Linda-Liisa lähti kotiinsa yksin. Jos hän olisi ollut sarjakuvan henkilö, hänen päänsä päällä olisi leijunut synkeä ukkospilvi.

Kuljin vähän matkaa Linda-Liisan rinnalla, mutta sitten minun oli käännäyttävä keskustaan päin.

- Lähdetkö illalla lenkille? Linda-Liisa kysyi minulta.

- Miksei, minä vastasin. Olihan minulla tosi hyvät juoksukengät. Olin vähän aikaa sitten hukannut toisen tennarini ja joutunut loikkimaan kadulla yhdellä kengällä. Linda-Liisallakin oli ollut siinä sormensa pelissä. Juttu oli päättynyt onnellisesti, kun olin saanut takaisin vanhan kenkäni ja sen lisäksi vielä Pinjalta tuliterät lenkkarit.

Lindan pyyntö huolestutti minua, sillä hänellä on tunnetusti kova kunto, mitä minulla taas tunnetusti ei ole. Toivottavasti hän pyysi minut lenkille siksi, että halusi viettää iltaa minun kanssani, eikä siksi, että kaipasi mitä tahansa seuraa. Tai siksi, että halusi näyttää Julialle viihtyvänsä mainiosti muidenkin meidänluokkalaisten kanssa. Minä en totta vie halunnut olla mikään varamies.

- Minä soitan sinulle, Linda lupasi. - Lähdetään vaikka seitsemän maissa.

- Joo, minä suostuin.

Äiti istui jo odottelemassa minua.

- Viivi, sinä tarvitset uudet keväthousut ja pari paitaa, hän alkoi luetella. - Sukat, yöpuvun ja alusvaatteita.

- Tarvitsenko? minä hämmästyin. - Tosiaan, niin tarvitsenkin. Ja uudet korvakorut ja pari rannerengasta.

- Katsotaan, mihin rahat riittävät, äiti hymyili. Hän näytti olevan aurinkoisella tuulella ja säteili kilpaa taivaalla hehkuvan energianlähteen kanssa.

Me kiertelimme kaupoissa ja valitsimme sukkia ja paitoja paitsi minulle myös Iisalle ja Eelikselle.

-Äiti, et kai sinä ole ryöstänyt pankkia? minä varmistin.

Äiti oli melkein aina rahapulassa, ja shoppailukierros muualla kuin kirpputorilla tai kierrätyskeskuksessa oli meille harvinaista huvia. Oli yleistä saada sileitä vaatteita, jotka olivat vielä myyjän asettamilla, suorilla laskoksilla.

Tarpeellisten ostosten lisäksi sain suostuteltua äidin ostamaan minulle myös hauskan pääkallokuvioisen alusasusetin, kasan rannerenkaita ja olkalaukun.

- Nyt mennään kahvilaan ja juhlitaan ostoksia, äiti päätti ja harppoi jo edelläni kassit heiluen ostarin ylimmän kerroksen lasikahvilaan, josta saattoi esteettä katsella joka ilmansuuntaan.

Vilkaisin äitiä. Hänen äänensä kuulosti jotenkin erilaiselta kuin tavallisesti. Hän näytti hilpeältä ja hyräili lastatessaan tarjottimelle laseja ja kuppeja ja lautasia. Hän valitsi omenapiirakan ja kahvin, minä otin mehun ja ison rusinakeksin. Istuimme reunimmaiseen pyöreään pöytään. Äiti katseli ihmisiä, jotka ajelivat liukuportaissa.

- Olen tainnut olla viime aikoina vähän poissaoleva, äiti tunnusti. - Ja vähän erikoisessa mielentilassa. Oletko huomannut?

- AINAHAN sinä olet töidesi kimpussa, minä nauroin. - Tai sitten harrastustesi.

- Minun pitäisi tosiaan viettää enemmän aikaa lasteni kanssa, äiti sanoi. - Ajattelinkin, että voisimme mennä lauantaina retkelle Helsinkiin.

- Junallako? minä kysyin.

- Ei vaan autolla, äiti sanoi. - Eräs ystäväni lupasi heittää meidät. Itse asiassa hän tulisi mielellään mukaan.

- Kuka ystäväsi? minä kysyin, ja epäilykseni alkoivat herätä.

- Mikko, äiti vastasi.

- Mikko? minä ihmettelin. - Eihän sinulla ole ketään Mikko-nimistä kaveria.

- Onhan minulla, äiti sanoi. - En vain ole tainnut mainita hänestä aiemmin.

- Onko se joku ihan uusi ystävä? minä kysyin varovasti.

- Mikko on melko äskettäin muuttanut Ruusuvuoreen, äiti kertoi. - Hän on perustanut tänne kirjakaupan.

- Ai Peter Panin? minä hämmästyin.

Kauppakadulle oli tosiaan ilmestynyt kirjakauppa, samaan huoneistoon jossa aiemmin oli ollut videovuokraamo. Pinja ja minä olimme pistäytyneet siellä muutaman kerran ostamassa vihkoja ja kansioita.

- Niin juuri, äiti sanoi innokkaasti.

- Missä sinä olet sitten tutustunut siihen Mikkoon?

- Peter Panissa, äiti selitti.

- Niinkö? minä ihmettelin. - Mutta miksi se tahtoo lähteä meidän kanssamme Helsinkiin? Ei kai se nyt sentään jokaisen asiakkaansa kanssa lähde retkelle?

- Ei tietenkään, äiti sanoi. - Me vain aloimme kerran jutella kaikenlaista... Huomasimme pitävämme samoista kirjoista. Ja muistakin samoista asioista, kuten hölkkäämisestä ja ranskalaisista elokuvista ja... Olemme käyneet silloin tällöin yhdessä lounaalla ja pari kertaa lenkillä ja...

-ÄITI! minä kiljaisin. - Etkä ole kertonut meille mitään!

Äidin ”silloin tällöin” tarkoitti arvatenkin sitä, että hän oli tavannut Mikon joka ikinen arkipäivä. Ja minä olin ollut pahaa aavistamatta koulussa!

-Älä kilju! äiti pyysi. - Mitä pahaa siinä on? Mikko on todella mukava, odota vain kun tutustut häneen.

- Ok, odotan sitten sitä, minä huokasin.

Olin tosi utelias Mikosta, vaikka en näyttänyt sitä äidille. Ei minulla oikeasti ollut mitään sitä vastaan, että äidillä olisi poikaystävä. Ainakaan siinä tapauksessa, että tämä Mikko osoittautuisi loistotyyppiksi ja lahjoittelisi minulle kirjakaupastaan ale-pokkareita ja kutsuisi minut myymälänsä asiakasiltoihin ja hankkisi minulle kirjailijoiden nimmareita ja...

- Lauantaiaamuna Mikko hakee meidät sitten kahdeksan maissa, äiti sanoi nopeasti.

- Niin aikaisin, minä parahdin. - Emmekö saisi nukkua vähän pitempään?

- Ei, täytyy päästä matkaan mahdollisimman varhain, äiti sanoi. - Sitä kauemmin voimme olla yhdessä. Siitä tulee takuulla kiva päivä! Ja tutustut sitten myös Jasmiinaan ja Busteriin.

- KEITÄ ne ovat? minä kiljaisin.

- Älä kilju, äiti pyysi. - Ne ovat Mikon lapset.

- Ei ole totta, minä huokaisin.

Olin aikonut kertoa äidille Linda-Liisasta ja Juliasta ja Pinjasta, mutta unohdin hetkeksi kaikki kaverihuolet.

Basilikaa ja rosmariinia

- Ai Jasmiina ja Buster? Miksi niillä lapsilla on niin erikoiset nimet? minä kysyin äidiltä.

- Heidän äitinsä on englantilainen, tai alun perin kai syyrialainen, äiti selitti. - Lapset ovat asuneet pitkään Englannissa. Tytön nimi on oikeastaan Yasmin, mutta nimi on muovautunut suomalaisittain Jasmiinaksi.

- Mitä niiden äiti sitten tuumaa siitä, että sinä ja me muut menemme niiden kanssa retkelle Helsinkiin? minä kysyin.

- Ei mitään, äiti selitti. - Mikko, Jasmiina ja Buster asuvat täällä kolmistaan. Mikko on eronnut.

- Asuuko niiden äiti sitten Syyriassa? minä kysyin.

- Tuskinpa, äiti kohautti olkapäitään. - Mikko oli tavannut hänet Lontoossa, ja siellä perhe asui monta vuotta. Mutta nyt Mikko ja lapset ovat muuttaneet Suomeen ja aikovat jäädä tänne.

Tiedonhaluani ei noin vain taltutettu.

Halusin tietysti kysyä, minkä ikäisiä Jasmiina ja Buster olivat. Jompikumpi heistä saattaisi hyvin olla minun ikäiseni... En tiennyt, kumman toivoin olevan ikätoverini. Nehän saattaisivat olla vaikka kaksoset?

Turha toivo.

- Buster on viisi, äiti sanoi.

- Ahaa, minä totesin. - Niillä tulee olemaan Eeliksen kanssa tosi hauskaa.

Eelis on rasavilli ja näsäviisas pikkuveljeni. Toivottavasti Buster ei pistäisi paremmaksi.

- Jasmiina taas on sinua pari vuotta vanhempi, taitaa olla neljätoista, äiti sanoi.

Se kuulosti itse asiassa hyvältä! Olin monesti toivonut, että minulla olisi isosisko. Jasmiinan ikä selitti senkin, miksi en tuntenut ketään sennimistä, vaikka muuten tunsinkin melkein kaikki ruusuvuorelaiset. Jasmiina oli jo yläasteella.

- Ei kai sitten auta kuin sopeutua tilanteeseen, minä napisin.

-Älä synkkäile, äiti pyysi. - Ei tässä ole kyse muusta kuin yhdestä Helsingin-matkasta.

-Älä narraa, minä sanoin. - On tässä muustakin kyse.

- Ei ole, äiti väitti. - Ei ainakaan vielä. Mikko ja minä olemme vain kavereita.

- Mutta te saatatte ryhtyä seurustelemaan, minä huomautin.

- Toivottavasti, äidiltä lipsahti.

Vilkaisin häntä hymyillen.

- Samaa minäkin toivon, sanoin.

- Niinkö? äiti ilahtui ja hämmästyí.

- Toivon sinun olevan onnellinen, sanoin.

- Kiitos, äiti sanoi. Hän oli tainnut odottaa, että olisin uutisesta ihan sokissa.

Tai eihän mistään vakavammasta ollut vielä kyse.

- Lopullisen mielipiteeni saat kuulla sitten, kun olen tutustunut Mikkoon, Jasmiinaan ja Busteriin, uhkasin.

Minun mielipiteeni oli äidille tärkeä, siitä olin varma.

Äiti joi kahvinsa loppuun, ja lähdimme takaisin ostoksille. Meillä oli vielä puoli tuntia aikaa ennen kuin piti hakea Eelis ja Iisa päivähoidosta. Kävimme toisessa tavaratalossa ja sain valita vielä kirjepapereita, geelikyniä ja kaulakorun. Äitikin osti itselleen ripsiväriä ja sampoota.

- Aiotko sinä ryhtyä kohentamaan ulkonäköäsi? kysyin.

- Älä ole nenäkäs, äiti pyysi. - Onko minun ulkonäössäni muka jotain kohentamista?

- On, minä sanoin, ja me molemmat purskahdimme nauruun.

Äidillä oli melkein yhtä pitkä tukka kuin minulla, mutta hän ei koskaan laittanut siihen kampauksia. Tukka oli pitkä vain siksi, ettei äiti jaksanut mennä kampaajalle.

- Keväällä kuka tahansa kaipaa piristystä ja muutoksia, äiti sanoi. - En minä yritä kaunistautua Mikkoa varten.

Kohotin kulmiani kysyvästi.

- Mikko ja minä viihdymme kyllä hyvin yhdessä, äiti selitti. - En ole pitkään aikaan keskustellut kenenkään kanssa...

- Keskustelethan sinä joka päivä minun, Eeliksen ja Iisan kanssa, minä huomautin.

- Niin keskustelen, ja se on ihanaa, äiti sanoi. - Tarkoitan vain, että joskus sitä kaipaa aikuista juttukaveriakin.

- Kyllä minä tajuan, kiusasin vain, minä sanoin.

- Poskipunasta ei ole apua, jos muuten ei viihdy toisen seurassa, äiti huomautti.

- Mutta oikeanvärinen poskipuna voi silti tehdä hyvän säväyksen, minä sanoin.

- Meidän suvussa naiset ovat punaposkisia ihan ilman poskipunaakin, äiti huomautti.

- Tiedetään, minä sanoin. Olin vuosikausia kärsinyt punaisista poskistani. Halusin olla tyylikäs, kalpea ja vähän riutuvan näköinen. Siitä ei totisesti ollut toivoakaan! Aina kun innostuin vähänkin jostain asiasta, poskeni karahtivat tulipunaisiksi. Vanhat mummelit aina kehuivat, että siinäpä vasta terveeseen ja reippaan näköinen tyttö.

- Pitäisi ehkä aloittaa uusi liikuntaharrastus, mennä kuntosalille tai vesijumppaan, äiti mutisi.